

Arrest

nr. 157 168 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 31 157 van 4 september 2009 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. wordt verworpen.

1.6. Op 8 november 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2011 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verwijzing naar art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. We merken trouwens op dat betrokkene een aanvraag 9bis indiende tijdens de periode september - december 2009. Deze aanvraag werd afgesloten met een ongegronde beslissing op datum van 14.12.2012.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij goede contacten met de buurt zou hebben opgebouwd, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij Frans zou spreken en dat hij zijn tijd in België goed benut zou hebben om zich te integreren - hebben, evenals de bewering dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de

integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. “

1.8. Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Aerts Kathleen, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.”

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op *“de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 – schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet – schending van artikel 10 en 11 van de grondwet”*.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De regularisatieaanvraag van verzoeker dient getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet. Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis rechtvaardigen, zijnde

- werkwilgheid,*
- Franse taalkennis,*
- een sociaal netwerk.*

Al deze elementen rechtvaardigen een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Daarnaast schendt de DVZ artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De dienst Vreemdelingenzaken beslist immers van de ene dag op de andere om bepaalde regularisatiecriteria niet meer toe te passen. Nochtans werden op basis van deze criteria zeer veel vreemdelingen geregulariseerd. De dossiers die aan de vastgestelde criteria beantwoorden, werden ontvankelijk verklaard. Verzoeker steunde zich op volgende criteria:

“Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België

** verzoeker kan een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf: verzoeker verblijft sinds november 2006 in België.*

** verzoeker heeft voor 18 maart 2008:*

Een wettig verblijf in België gehad: zie studentenverblijf

** verzoeker kan tevens de lokale verankering in België bewijzen*

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden

2. De kennis van een van de landstalen: Frans

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken”

De beginselen die vervat liggen in artikel 10 en 11 van de grondwet betekenen dat de personen of categorieën van personen die zich bevinden in dezelfde situatie op dezelfde manier dienen behandeld worden en omgekeerd dat verschillende situaties aanleiding kunnen geven tot een verschillende behandeling. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatiecriteria die minister Wathélet in het leven geroepen heeft plots niet meer toepast, [ei]dt inderdaad tot een schending van artikel 10 en 11 van de grondwet. Verzoeker bevindt zich in exact dezelfde situatie als vele vreemdelingen die wel geregulariseerd werden, ook al werden de regularisatiecriteria achteraf onwettig bevonden. Dergelijke manier van handelen, is onaanvaardbaar in een rechtstaat.”

2.3. Het eerste middel faalt naar recht voor zover in het ondersteunend betoog de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet, dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat haar aanvraag derhalve onontvankelijk is. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verwerende partij motiveert immers dat de instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partij zich beroept ter ondersteuning van haar aanvraag vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg de criteria van de voornoemde instructie niet meer van toepassing zijn, dat de verwijzing naar de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet kan weerhouden worden vermits de verzoekende partij geen bewijzen levert die op haar eigen persoon betrekking hebben conform de voornoemde artikels, dat trouwens de betrokkene een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende tijdens de periode september – december 2009, doch dat deze werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 14 december 2012, dat de overige elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij, zoals ook de bewering over een blanco strafblad te beschikken, betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

De verzoekende partij toont met haar overwegende theoretische uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of “*andere rechtsbronnen*”, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij de schending eveneens opwerpt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor een vreemdeling die over een identiteitskaart beschikt om “*in buitengewone omstandigheden*” een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, daar waar een dergelijke machtiging in regel, gelet op artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland van de betrokken vreemdeling.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2.7. *In casu* heeft de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangebrachte elementen – met name het verblijf sinds 2006 in België, de opbouw van goede contacten met de buurt, werkwilgheid, het spreken van het Frans en de integratie – geen buitengewone omstandigheden zijn. Er kan slechts vastgesteld worden dat de appreciatie van de verwerende partij van de aangebrachte gegevens niet kennelijk onredelijk is. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde verblijfsstermijn en haar lokale verankering niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partij betwist in wezen ook niet dat de door haar aangevoerde gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn, doch stelt slechts dat er voldoende redenen zijn om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. De verwerende partij dient evenwel slechts over te gaan tot een beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf indien deze op een ontvankelijke wijze is ingediend. De eventualiteit dat de verzoekende partij argumenten zou hebben die toelaten een verblijfsmachtiging toe te staan doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, op correcte gronden, heeft vastgesteld dat haar aanvraag niet op een ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wijst de verzoekende partij erop dat aan tal van vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevonden als die

van haar wel een verblijfsmachtiging werd toegestaan, dat de dossiers die aan de vastgestelde criteria beantwoordden, ontvankelijk werden verklaard, dat zij zich steunde op criteria van ononderbroken verblijf van vijf jaar en een duurzame lokale verankering in België, doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de ene dag op de andere beslist om bepaalde regularisatiecriteria niet meer toe te passen, dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatiecriteria die minister Wathelet in het leven geroepen heeft plots niet meer toepast, een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vormt. De verzoekende partij meent immers dat zij zich in exact dezelfde situatie bevindt als vele vreemdelingen die wel geregulariseerd werden, ook al werden de regularisatiecriteria achteraf onwettig bevonden.

Met dergelijk betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De verwijzing naar art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. We merken trouwens op dat betrokkene een aanvraag 9bis indiende tijdens de periode september - december 2009. Deze aanvraag werd afgesloten met een ongegronde beslissing op datum van 14.12.2012.”

De verzoekende partij levert opnieuw geen bewijzen die op haar persoon betrekking hebben, doch beperkt zich tot de stelling dat zij zich in de exact dezelfde situatie bevindt als vele vreemdelingen die wel geregulariseerd werden ook al werden de regularisatiecriteria nadien onwettig bevonden. De verzoekende partij blijft in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Zij toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. *In casu* werd de aanvraag onontvankelijk verklaard daar de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aangetoond heeft.

Uit de uiteenzetting in haar aanvraag van 8 november 2011, alsook uit het verzoekschrift waarbij verwijst naar het criterium ‘onderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België’ en naar het feit dat minister Wathelet regularisatiecriteria in het leven heeft geroepen, die achteraf onwettig werden bevonden, blijkt dat de verzoekende partij in haar betoog doelt op de criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, die door de Raad van State vernietigd werd.

In zoverre de verzoekende partij het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris bekritiseert waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan en gelet op het feit dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met

miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden zou zijn genomen.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER